

1 af 6

Prædiken søndag d. 26. Maj 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Salme 139,1-12.

Gospelgudstjeneste med Nardus. Never alone, and that's why I am dancing.

Jeg synes selv, at jeg er godt selskab.

I hvertfald så elsker jeg at være alene hjemme. Så har jeg mine helt egne egoistiske rutiner, og det er helt utroligt, så doven jeg kan blive. Men det må I ikke sige til Mette.

Jeg elsker det. Og jeg har et klart behov for indimellem, bare at være mig selv.

Sådan tror jeg ikke, at jeg ville have det, hvis ikke jeg vidste, at den periode, hvor jeg er alene, er begrænset. Kone og børn har det jo med at komme hjem igen - heldigvis!

For det er ofte er, hvor man har været alene nogen tid, at man indser, at man faktisk savner selskabet.

Det en gang i mellem at være alene, det er noget helt helt andet, end det at være ensom.

At være ensom, er når man er alene altid, og der aldrig er pauser i det. Samt selvfølgelig, at man ikke nyder det.

Når man læser i det fire evangelier om Jesus, så er det ret tydeligt, at han indimellem træk sig tilbage fra de mange mennesker, som altid fulgte efter ham, for at være alene.

2 af 6

Det var ganske ofte Jesus ikke lykkedes med det, fordi mennesker trængte sig ind på ham. Han var så interessant, at de bare ville vide mere.

Alene-tiden var vigtig for Jesus.

For det var der i alene-heden at han virkelig var sammen med sin himmelske far. Der var dér han og Gud var sammen. Og det er dér han fandt ro og perspektiv.

Spørgsmålet er dog, om man ligesom Jesus, er nødt til at tage til et øde sted og være alene, for at kunne møde Gud?

Nej, det tror jeg ikke, man er nødt til.

Jeg tror, og det er understøttet af utallige beretninger i bibelen, at Gud er tilstede hos os, uanset om vi er helt alene eller om vi står midt i et gospelkor.

Gud er hos os, når vi fester for fuld skrald på A-bar. Gud er hos os, når vi passer vores studier og arbejde. Gud er der, når vi elsker, når vi græder, når vi sidder i sofaen og Netflix spørger om man stadig ser med. Gud er med, der hvor man knapt orker at række ud efter fjernbetjeningen for at svare, at man stadig ser med, og det er i virkeligheden lidt pinligt.

Gud er der, og du er aldrig helt alene. Også selvom vi ikke opdager det.

Der er forskellige ting, man kan gøre for at opleve det. Jeg tror f.eks, man kan bede. Og hvordan gør man lige det?

Man behøver ikke bruge ord. Man kan bare være stille. Man behøver heller ikke sidde stille, eller folde hænderne. Man kan f.eks. gå.

Man kan også finde et salmevers, eller vers fra bibelen, eller en frase fra en gospelsang, som man gentager igen og igen, eller ligefrem synger.

Man kan selvfølgelig også være ekstrem sådan som vi er flere der er i dag. Man kan prøve at gå i kirke.

Salme 139 som jeg læste for jer, taler netop om det med at uanset hvor jeg er, så er Gud med. Uanset hvor jeg er, om så det er på kanten af livet, eller i dødsriget, så er Gud dér.

Den, som i sin tid har skrevet denne gamle jødiske tekst, siger sådan her: "Det er for underfuldt til at jeg forstår det, det er så ophøjet, at jeg ikke fatter det."¹

Det er svært at forstå, at i denne store verden, som vrimler med liv, at så skulle Gud have interesse og omsorg for mig?

De tanker kan jeg godt dele. Det er lige til at blive helt svimmel over.

Ikke destomindre tror jeg, at det er sådan det er.

Hvis jeg må være lidt personlig, så er det også min oplevelse og min erfaring.

¹ Salme 139,6.

4 af 6

I 2018 var jeg kun på arbejde halvdelen af året. Jeg havde et halvt år, hvor jeg ikke kunne passe mit arbejde. Der have været for meget fart på. Lyset var brændt i begge ender, og alt det der klassiske, som alt for mange mennesker i vores samfund oplever.

Noget gik simpelthen i stykker indeni, og jeg kunne bogstaveligt talt ikke finde ud af noget som helst.

Hvis der var noget positivt, følte jeg ingenting, Hvis der var lys så jeg det ikke. Hvis nogen sagde til mig, at jeg jo kan så meget, og at det nok skal gå, så troede jeg ikke på det.

Jeg var i et mørke, som jeg aldrig havde troet at jeg skulle have i.

Men der var jeg!

Når man ikke synes, at man kan noget som helst, så er dagen lang. Så jeg begyndte at gå. Den ene fod foran den anden, og det var ligesom det eneste, jeg skulle tage stilling til. Og det var dejligt. Det gav ro.

Jeg må have været meget udfordret, for jeg kan se på min telefon, at jeg sidste år gik 4000 km.

En dag mens jeg gik i Munke Mose, blev jeg stoppet af en af der her irriterende facere.

Han var ret ihærdig (irriterende) og begyndte at gå med mig og blev ved med at tale til mig.

Pludselig hørte jeg mig selv sige: "Jeg har ikke noget mod dig, men jeg har noget i mod at blive forstyrret, når jeg går og beder!"

Lige dér gik det op for mig, at noget af det, der skete når jeg gik, var at jeg havde - og har - oplevelsen af ikke at være alene.

Det var når jeg gik, at ordene fra Salme 139 blev min virkelighed. At Gud var der i det værste mørke, jeg nogen sinde har været i.

Jeg fangede, at Gud ville mig,
selvom jeg ikke kunne arbejde,
selvom jeg ikke kunne være sammen med ret mange mennesker,
selvom jeg var i tvivl om jeg nogen sinde kom til at arbejde igen.
Gud var der, når jeg frygtede om jeg nogensinde igen ville få det godt.

Jeg siger dig: Du er aldrig alene!

Jeg har oplevet det. Bare rolig! Du behøver ikke at have det dårligt, for at opleve det. For det er ikke noget vi skal kvalificere os til, hverken negativt eller positivt. Det er heller ikke noget man skal tro på Gud på en eller anden bestemt måde, for at opleve det.

Det er bare sådan det er.

Du er ikke alene!

Jeg er ikke alene.

6 af 6

“Det er for underfuldt til at jeg forstår det, det er så ophøjet, at jeg ikke fatter det.”

Men derfor kan det jo godt være sådan!

Amen.